

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **Česká republika - Finanční úřad v Mostě**, se sídlem 2. náměstí 3300, 434 01 Most, proti žalovanému: **Agentura D & T, společnost s ručením omezeným**, se sídlem Moskevská 1/14, 434 01 Most, zastoupená opatrovníkem J. V., zaměstnankyní Krajského soudu v Ústí nad Labem, o zrušení společnosti s likvidací a jmenování likvidátora, o kasační stížnosti Ing. F. T., proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 1. 8. 2007, č. j. 21 Cm 245/2006 - 39,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se odmítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 1. 8. 2007, č. j. 21 Cm 245/2006 - 39, vydaným v občanském soudním řízení, Krajský soud v Ústí nad Labem výrokem I. rozhodl, že Agentura D & T, společnost s ručením omezeným, se zrušuje a nařizuje se její likvidace, výrokem II. jmenoval Ing. F. T. likvidátorem, výrokem III. uložil společnosti povinnost zaplatit soudní poplatek ve výši 1000 Kč a konečně výrokem IV. stanovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Krajský soud dospěl k závěru, že jsou splněny podmínky pro rozhodnutí o zrušení společnosti podle § 68 odst. 6 písm. a) obch. zákoníku a o její likvidaci. Na základě § 71 odst. 2 obch. zákoníku pak jmenoval likvidátorem společníka uvedené společnosti Ing. F. T.

Odvolání, které Ing. F. T. (dále též odvolatel) podal proti II. výroku, Krajský soud v Ústí nad Labem usnesením ze dne 24. 1. 2008, č. j. 21 Cm 245/2006 - 55, odmítl pro opožděnost. I toto rozhodnutí odvolatel napadl odvoláním, to však krajský soud shledal opožděně podaným a usnesením ze dne 5. 3. 2008, č. j. 21 Cm 245/2006 - 59, jej odmítl. Odvolatel se znovu odvolal a krajský soud i dalším usnesením ze dne 14. 4. 2008, č. j. 21 Cm 245/2006 - 64, odvolání odmítl pro opožděnost. Konečně poté, kdy odvolatel podal odvolání i proti tomuto rozhodnutí, byla věc předložena Vrchnímu soudu v Praze, který usnesením ze dne 3. 12. 2008, č. j. 7 Cmo 240/2008 - 70, usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 14. 4. 2008 potvrdil; odvolatele poučil o tom, že proti tomuto rozhodnutí není přípustné dovolání.

Dne 23. 2. 2009 bylo krajskému soudu doručeno podání Ing. T. adresované „kasačnímu soudu“ a označené jako kasační stížnost proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 24. 1. 2008 ve výroku II., jímž byl jmenován likvidátorem. Poukázal na rozhodnutí vrchního soudu, který v jiné věci, kde byl rovněž jmenován likvidátorem rušené společnosti, rozhodnutí krajského soudu věcně přezkoumal a napadený výrok rozhodnutí zrušil, s tím, že nespĺňuje podmínky jmenování likvidátorem. Uvedl, že byl podmíněčně propuštěn z výkonu trestu a nesmí vykonávat žádnou činnost v hospodářské oblasti. Je si vědom toho, že kasační stížnost má předkládat advokát, nemá však k tomu dostatek finančních prostředků. K výzvam

soudu upřesnil, že svým podáním míní kasační stížnost, o níž má rozhodnout Nejvyšším správním soudem, nikoliv dovolání, důvodem pro takový postup jsou chybná soudní rozhodnutí, která jej nutí jednat v rozporu s rozhodnutím o podmíněném propuštění.

Krajský soud v Ústí nad Labem nato předložil věc Nejvyššímu správnímu soudu k rozhodnutí. V předkládací zprávě konstatoval, že kasační stížnost je nepřijatelná, neboť směřuje proti rozhodnutí krajského soudu vydanému v řízení, které nespadá do správního soudnictví.

Nejvyšší správní soud nemohl o kasační stížnosti věcně jednat a odmítl ji z následujících důvodů.

Kasační stížnost je podle § 102 s. ř. s. opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, jímž se účastník řízení nebo osoba zúčastněná na řízení domáhá zrušení soudního rozhodnutí. Kasační stížnost lze podat jen pro některý z důvodů uvedených v § 103 s. ř. s.

Jedním z předpokladů věcného projednání kasační stížnosti je skutečnost, že je jí napadáno rozhodnutí krajského soudu, které bylo vydáno specializovaným senátem nebo specializovaným samosoudcem krajského soudu rozhodujícím ve správním soudnictví. Které věci náležejí do věcné působnosti soudů ve správním soudnictví vymezuje soudní řád správní v § 2. Soudy ve správním soudnictví poskytují ochranu veřejným subjektivním právům fyzických a právnických osob způsobem stanoveným tímto zákonem a za podmínek stanovených soudním řádem správním popřípadě jiným zákonem a rozhodují v dalších věcech v nichž tak stanoví soudní řád správní. Jen ve věcech správního soudnictví je Nejvyšší správní soud vrcholným soudním orgánem a může se uplatnit základní nástroj ke sjednocování rozhodovací činnosti soudů ve správním soudnictví, jímž se kasační stížnost.

V předmětné věci však krajský soud rozhodoval ve věci obchodní, která ve smyslu § 7 odst. 1 o. s. ř. náleží k projednávání a rozhodování soudům v občanském soudním řízení a proti rozhodnutí, které v prvním stupni krajský soud vydal, tak lze podat jen opravné prostředky, jež jsou přípustné podle občanského soudního řádu a rozhodují o nich, za podmínek stanovených občanským soudním řádem, vrchní soudy popř. Nejvyšší soud.

Jakkoli kasační soud má pochopení pro snahu stěžovatele o nápravu situace, v níž se ocitl, nemůže kasační stížnost přezkoumat, neboť ta je nepřijatelná podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. za přiměřeného použití § 120 s. ř. s.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. června 2009

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu